

1 Een plan...

I'k heb er schoon genoeg van,' mompelt Klaasje. 'Helemaal schoon genoeg.' Ze staat op en strijkt met een nijdig gebaar haar rok glad. 'En ik ga het hem zeggen ook!'

'Wat gaat u zeggen, en tegen wie?' vraagt Rosita, de hulp van Klaasje.

'Tegen mijn broer Klaas,' antwoordt Klaasje. 'Ik ga hem zeggen dat ik ook wel eens wil. Waarom mag hij altijd Sinterklaas zijn en ieder jaar met een boot vol pakjes op pad? Waarom mag ik nooit?'

'Uh... omdat u niet Sinterklaas heet?'

'Wat maakt dat nou uit?' zegt Klaasje. 'Onze namen zijn bijna hetzelfde: Klaas of Klaasje, dat scheelt maar een paar letters. En ik ben ook nog ouder dan hij! Twee hele minuten!'

'Een paar letters kunnen anders een groot verschil maken,' zegt Rosita. 'Denk maar aan "boek" en "buik", of "piep" en "poep".'

'Dus jij vindt het wel prima dat wij ieder jaar in Spanje moeten blijven, en nooit mee mogen doen?'

Rosita haalt haar schouders op. 'Nou ja, ik vind het niet leuk, maar het is nu eenmaal zo.'

Geheimzinnig buigt Klaasje zich naar Rosita toe.

'Kan ik jou vertrouwen?'

'Dat weet u toch al jaren, mevrouw Klaasje.'

'Luister,' fluistert Klaasje. 'Ik heb een plan...'

2 In de zak

Sinterklaas wrijft in zijn handen. Zijn ogen glanzen. ‘Wat heb ik er weer zin in. Eindelijk is er weer een jaar voorbij en mag ik weer met een boot vol pakjes de zee op!’

Hoofdpiet Pepito kijkt hem een beetje bezorgd aan. ‘Dat is inderdaad fijn, Sinterklaas, maar ik weet niet of we het dit jaar allemaal op tijd redden. Er moet nog zó veel gebeuren...’

De Sint wuift de woorden van Pepito weg. ‘Ach, dat zeg je ieder jaar, Pepito. Altijd hetzelfde liedje. Maar ook dit jaar zal het wel in orde komen.’

‘Als uw nieuwe pak maar op tijd klaar is...’ verzucht Pepito.

Sinterklaas grijpt geschrokken zijn stoelleuning vast. ‘Een nieuw pak? Waarom?’

‘Uw oude pak was helemaal naar de filistijnen.’

‘Naar de wat?’

‘Fi-li-stij-nen,’ zegt Pepito trots. ‘Dat woord heb ik vorig jaar geleerd. “Alles gaat hier naar de filistijnen,” hoorde ik een meneer zeggen. Dat betekent dat alles kapot gaat.’

‘Wat een lariekoek,’ protesteert Sinterklaas. ‘Er gaat helemaal niks kapot. Nou ja, behalve mijn pak dan. Maar verder heeft die meneer niets te klagen.’

‘Dat zei ik ook, Sinterklaas, maar toen ging die meneer nóg knorriger kijken.’

‘Dan geven we die meneer dit jaar een extraatje,’ zegt Sinterklaas. ‘Van extraatjes knappen mensen vaak bijzonder op.’ Hij kijkt Pepito streng aan. ‘Maar om op mijn pak terug te komen: volgens mij was dat helemaal niet naar de fili-nog-wat. Ga het eens halen, dan kijken we of het gerepareerd kan worden.’

Pepito slaat schuldbewust zijn ogen neer. ‘Dat kan niet, Sint-Nicolaas. We hebben het, uh... weggegooid.’

Hij zegt het zo zachtjes, dat Sinterklaas zijn hand als een schelp om zijn oor moet leggen: ‘Wát heb je ermee gedaan?’

‘Weggegooid...’

Pepito fluistert het nu, maar Sinterklaas heeft het toch gehoord. Hij veert op uit zijn stoel. ‘Wegge-

goid? Weggegooid?’ roept hij. ‘Je kent mij nu al zo lang. Je wéét dat ik niet van verandering houd, je wéét dat ik dingen graag houd zoals ze zijn.’

‘Het was hopeloos, Sinterklaas,’ legt Pepito een beetje stuntelig uit. ‘Uw mijter was helemaal verkleurd en versleten, en in uw pak zaten allemaal gaten...’

‘En mijn reservepakken dan?’

‘Ook allemaal gaten.’

‘Hoe kan dat dan?’

‘De mot.’

‘De mot?’

‘Ja, Sinterklaas, uw hele klerenkast zat vol motten.’

‘Hoe kwamen die daar?’

Pepito haalt zijn schouders op. Hij durft niet te zeggen dat Kledingpiet de mottenballen vergeten was. ‘Misschien vonden de motten dat u toe was aan iets nieuws,’ probeert hij.

Sinterklaas kreunt. ‘Ik houd niet van nieuw, ik houd van oud...’

‘Komt dat even mooi uit,’ klinkt het vanuit de deuropening. ‘Dan houd je vast ook heel veel van jezelf. En van mij, natuurlijk.’

Sinterklaas draait zich om. ‘Ha, zus,’ zegt hij.

‘Ha, broer,’ zegt Klaasje. Met een grote glimlach komt ze zijn werkkamer binnen en zet een dienblad op de werktafel. ‘Ik heb thee voor je.’ Ze schenkt in en geeft hem een kopje.

‘O, lekker, dank je wel,’ zegt Sinterklaas. ‘Maar ik heb niet zo veel tijd, hoor,’ zegt hij er waarschuwend achteraan. ‘Ik ben bezig.’

Klaasje kijkt in het rond. ‘Waarmee?’

‘Met besprekingen.’

‘Waarover?’

‘Van alles en nog wat.’

‘Mag ik mee bespreken?’

‘Dat is niet nodig, hoor. Pepito en ik kunnen dat wel met z’n tweetjes.’

Klaasje geeft ook Pepito een kopje thee, maar ze kijkt hem daarbij boos aan.

‘Dat hoor ik nu al jaren,’ zegt ze, ‘dat jij en Pepito het wel met z’n tweetjes afkunnen.’

‘Lieve zus, wees blij dat je mij niet bent. Je weet niet half hoe zwaar het is om Sinterklaas te zijn.’

Klaasje pakt er een stoel bij en gaat zitten. ‘Dan heb ik een leuk idee, broertje. Wat zou je ervan denken om er eens een jaartje tussenuit te knijpen? Net te doen alsof je ziek bent en vermomd als een gewone meneer in een fijn hotelletje te gaan zitten? Dan neem ik je plaats een keertje in.’ Ze kijkt er trots bij, alsof dit het beste idee is dat ze ooit heeft gehad.

Maar de wenkbrauwen van Sinterklaas schieten zo ver omhoog dat het lijkt of ze aan een touwtje naar boven worden getrokken. Dan barst hij in lachen uit. Hij slaat zich op zijn knieën van plezier, en dat doet hij niet vaak. Hij kijkt Pepito aan. ‘De zus van Sinterklaas als Sinterklaas!’ roept hij. ‘Wat een mop!’

Ook Pepito moet er wel een beetje om lachen. ‘Ik denk niet dat de mensen daarin zouden trappen, mevrouw Klaasje,’ zegt hij grinnikend.

De mannen nippen van hun thee.

‘Goed, dan ga ik mee als Hulpsinterklaas,’ zegt Klaasje.

Haar broer schudt zijn hoofd. ‘Lieve zus, ik heb het je nu al zo vaak uitgelegd: vrouwen kúnnen geen

Sinterklaas zijn, en ook geen Hulpsinterklaas, dat kán gewoon niet.’

‘Santa Klaas, dan,’ probeert Klaasje. ‘Dan ben ik gewoon Santa Klaas.’

Sinterklaas wrijft met een vermoeid gebaar over zijn voorhoofd.

‘Ik heb geen tijd voor deze onzin, Klaasje, ik heb nog heel veel te doen.’ Hij drinkt zijn kopje leeg en zet het neer. Hij wrijft weer over zijn voorhoofd, maar nu trager. ‘Wat gek, ik voel me ineens een beetje raar...’

Klaasje glimlacht. Het slaapmiddel dat ze in de thee heeft gestopt, doet zijn werk uitstekend.

Ook Pepito begint een beetje raar uit zijn ogen te kijken.

‘Tja, heren, dan moeten jullie het zelf maar weten,’ zegt Klaasje langzaam. ‘Jullie hebben je kans gehad.’ Versuft legt Sinterklaas zijn armen op tafel en met een diepe zucht laat hij zijn hoofd erop zakken. Dan begint hij te snurken.

Niet veel later volgt Pepito zijn voorbeeld.

Met een tevreden blik loopt Klaasje naar de deur en doet hem open. Daar staat Rosita te wachten, met twee grote jutezakken. Voorzichtig leggen ze de twee mannen op de grond, buigen hun armen en benen een beetje en stoppen hen opgevouwen in een zak.

‘En nu gauw naar de torenkamer,’ zegt Klaasje.

3 Wie staat hier?

B'Beste allemaal,' zegt Klaasje die avond. Vanaf het podium kijkt ze de theaterzaal rond. Al het personeel van Sinterklaas, inclusief de Pieten en alle keukenhulpen, kijken vol verwachting naar haar op.

'Beste allemaal,' herhaalt Klaasje. 'Tot mijn grote spijt moet ik jullie medelen dat Sinterklaas ziek is. Vanmorgen trof ik hem huilend aan in zijn werkkamer. "Ik kan niet meer, Klaasje," zei hij. "Ik kan dit jaar niet voor Sinterklaas spelen, ik ben té moe."'

Iedereen in de zaal hapt naar adem.

'Maar dat kan niet!' roept een Inpakpiet.

'Nee, dat kan niet!' roept een Schoorsteenpiet.

De Acrobatenpieten schuiven onrustig heen en weer op hun stoelen.

Klaasje heft haar handen. 'Helaas kan het wel,' zegt ze met een gespeeld verdrietige zucht. Ze perst zelfs wat tranen uit haar ogen. Rosita geeft haar een zakdoek en slaat bezorgd een arm om Klaasje heen. 'Hij was er erg aan toe, is het niet, Rosita?'

Rosita knikt. 'Heel erg, mevrouw Klaasje, ik kon het niet aanzien.' Ook zij begint te snikken. Maar niet echt natuurlijk.

De hele zaal valt stil en ook de Pieten krijgen tranen in hun ogen.

'Honderden jaren lang is Sinterklaas zo gezond geweest als een vis,' gaat Klaasje verder. 'Maar het harde werken is hem nu te veel geworden. En daarom' – zwijgend kijkt ze de zaal rond – 'daarom heeft hij mij gevraagd dit jaar zijn plaats in te nemen.'

Monden vallen open. Ogen worden groot. Lakeien laten spontaan hun dienblad uit de handen vallen. Heel in de verte, vanuit de stallen, klinkt luid gehinnik. Zelfs Amerigo lijkt het gehoord te hebben.

Dan klimt Durfalpiet in de gordijnen. 'U kunt helemaal geen Sinterklaas zijn,' roept hij. 'U bent een vrouw!'

'Wat heeft dat er nou mee te maken?' vraagt Klaasje verbaasd. 'En trouwens,' – ze legt haar hand op Rosita's schouder – 'Rosita is dit jaar Hoofdpiet.'

Nu is het hek helemaal van de dam. Iedereen begint door elkaar heen te roepen dat dit écht onmogelijk is: alleen mannen kunnen Sinterklaas of Hoofdpiet zijn!

Een van de Rijmpieten begint spontaan te zingen:

Zie ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan.

Maar niet met Sint-Nicolaas, ik zie hem niet staan.

Hoe huppelt zijn ZUSJE het dek op en neer, zij zegt dat Sint ziek is, maar WIJ weten meer...

Klaasje laat een ijzige blik op hem rusten. Langzaam valt Rijmpiet stil.

‘Wát weet jij meer...?’

‘N-niks, mevrouw Klaasje,’ stamelt Rijmpiet. ‘Ik verzon zomaar wat. Dat is wat Rijmpieten doen, zomaar wat verzinnen...’

Klaasje schraapt haar keel. ‘Sinterklaas heeft het mij hoogstpersoonlijk gevraagd, en zoals jullie weten doe ik altijd alles wat mijn broer zegt.’

Een zacht gemompel klinkt door de zaal, want iedereen weet dat dát niet helemaal waar is. Zo mag Klaasje bijvoorbeeld niet op Amerigo rijden, maar iedereen – behalve Sinterklaas – weet dat Klaasje als kind al naar de stallen ging om dat stiekem toch te doen...

Klaasje negeert het gemompel en rolt met een plechtig gebaar een brief uit.

‘Geachte iedereen,’ leest ze hardop voor.

‘Het is helaas genoeg geweest.

Ik ben te moe voor mijn eigen feest.

Ik voel me ziek, ik kan niet meer.

Vandaar dat ik ’m even smeer.

Ik ga naar een hotel aan zee

en neem Pepito met me mee.

Mijn zuster is dit jaar de baas,

waardige groeten van Sinterklaas.

PS:

Waag het niet dit geheim te verklappen, of mijn zus Klaasje erbij te lappen.

Je bent nog niet jarig als je dat doet,

dan kom je nooit meer uit de petoet.’

Heel even is het muisstil.

Het allerkleinste Pietje steekt aarzelend zijn hand omhoog. ‘Mevrouw, wat is petoet?’

‘Gevangenis,’ antwoordt Klaasje. ‘Als je dit geheim verklaapt, kom je in de gevangenis.’

‘Maar wie zegt ons dat Sinterklaas deze brief zelf heeft geschreven?’ roept Durfalpiet.

Klaasje verslikt zich bijna. Ze houdt de brief omhoog. ‘Is dit zijn handschrift, of niet?’

Iedereen knikt. Het zwierige, statige handschrift van Sinterklaas is uit duizenden te herkennen. Dat Klaasje zijn handschrift heel goed heeft geoefend, verklaapt ze natuurlijk niet.

Ze kijkt strak de zaal in. ‘Luister, het is al erg genoeg dat mijn broer ziek is. Ik heb daar heel veel verdriet van.’ Ze doet alsof ze een traantje wegpinkt. Rosita geeft haar een nieuwe zakdoek.

‘Dus laten we er een mooi feest van maken, en laten we vooral de kindertjes niet teleurstellen.’

Opnieuw steekt het allerkleinste Pietje voorzichtig zijn hand op. 'Maar mevrouw, u ziet er heel anders uit. Hoe gaan de kindertjes geloven dat u Sinterklaas bent?'

Klaasje knikt hem goedkeurend toe. 'Dat is een goede vraag, Pietje Petiet,' zegt ze langzaam. 'Een heel, heel goede vraag.' Ze wenkt Rosita en steekt haar armen omhoog.

Rosita vouwt een ritselend stuk vloepapier open en haalt daar een witte jurk uit. Ze laat de tabberd over Klaasjes hoofd en armen glijden en doet er een koord omheen. Dan pakt ze een prachtige, rode mantel uit het papier en slaat die om Klaasjes schouders heen. Daarna volgt er nog een witte baard, een witte snor, een pruik van golvend wit haar en een spiksplinternieuwe mijter. Tot slot duwt ze Klaasje een goudkleurige staf in haar hand.

Klaasje recht haar rug, tikt drie keer plechtig met de staf op de grond en kijkt de zaal rond.

'Wie staat hier?' vraagt ze, met een lage stem.

Het antwoord lijkt uit één keel te komen: 'Sinterklaas!'

Klaasje glimlacht. 'Precies,' zegt ze. 'Dat bedoel ik. Sinterklaas.'